

Zwoegen, door weer en wind

Hoe graag we ook het voorjaar al willen zien en voelen, op sommige dagen lijkt het wel of de zon helemaal niet opkomt, de wereld blijft grijs. Op 1 januari start je het jaar vol goede moed met de gedachte 'we hebben de winter overleefd'. Maar dan volgt er altijd nog die **eindeloos durende februari en ook maart kan nog flink winters zijn!**

En iedere dag is daar weer de zorg voor je paard. Soms maak je de grote vergissing om na een lange werkdag en het avondeten op de bank te ploffen. De afwas moet maar even wachten tot morgen. Maar de paarden zijn nog niet gedaan. Je zit toch niet lekker op de bank en met een zucht hijs je je overeind om een oude broek en stalschoenen aan te trekken. Toen ik vandaag voorbij liep met een kruiwagen zei een stalgenoot: 'zo kan ik iedere dag een foto van je maken, dag in dag uit zwoegen met de kruiwagen. Door weer en wind'. En plotseling zagen we het voor ons, een kunstproject. De dagelijkse poepschep-foto, week in week uit, jaar in jaar uit. De seizoenen gaan voorbij, bomen in het blad, kale takken in grauw winterlicht, zo af en toe verschijnen er nieuwe klompen, maar dat roze jasje blijft. Iedere dag dezelfde kruiwagen met mest. Alleen je gezicht wordt ouder, je haar grijzer, je houding meer gebogen. Zie je het voor je? Alles voor de paarden!

Eenmaal op stal, of bij de wei, staan de paarden je verwachtingsvol aan te kijken. 'Hoera! Er komt toch iemand voor ons vandaag.' Want vergis je niet, ook paarden kunnen lijden aan de winterblues. Zeker als je paard in de winter meer op stal staat, minder gereden wordt en minder sociaal contact heeft. Al jarenlang heb ik zelf te maken met de winterblues. Zo eind oktober, wanneer de klok wordt verzet, schiet het rijden er een aantal dagen bij in en plotseling is het december en heb ik al zes weken niet gereden. Geen energie, geen tijd, geen licht. De paarden stonden altijd aan huis waar geen bak of longeercirkel voor handen is. Ik rijd altijd buiten en altijd alleen. Naast een drukke baan, komen de paarden op de tweede plaats. Het lukt eenvoudigweg niet.

Maar dit jaar is alles anders. Ik heb mijn leven omgegooid en mijn baan opgegeven. We zijn verhuisd en wonen nu direct aan het bos. Voor het eerst in mijn leven hoef ik deze winter niet te werken. En dát maakt een verschil. Geen probleem als het enkel licht is tussen acht en half vijf. Dan doe ik de paarden toch gewoon om tien uur 's ochtends? Warm aangekleed en met een bos op mijn wangen loop ik achter mijn kruiwagen. Hier wordt een mens gelukkig van. Alles voor de paarden!

Carolien

CAROLIEN STAAL

is paardenvrouw en moeder. In 2017 maakte ze met haar Welsh Cob Timo een trektocht naar Zweden. In ROS deed ze verslag van de voorbereidingen en de tocht. Eenmaal thuis houdt ze voor ons haar belevenissen bij in deze column.

